

РЕШЕНИЕ

№ 2597

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6260** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност и Закона за корпоративното подоходно облагане.

С жалба от [фирма] е заявено оспорване на издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221420000658-091-001/28.10.2020 г., относно „допълнително определени задължения по ЗДДС, в размер на 160 908, 40 лева и начислените лихви за забава, в размер на 25 956, 89 лева за данъчните периоди: м.м.05, 07.2016 г.; м.м.02, 08, 12.2017 г.; м.м. 01, 02, 04.2018 г., до м. 01.2020 г.“. Актът е потвърден мълчаливо от страна на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С..

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без възражения от страните; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът, чрез процесуален представител – юрисконсулт: оспорва жалбата; представя „писмени бележки“, с които компенсира бездействието си да издаде решение по чл. 155, ал. 1 ДОПК в срок; счита за основателни и доказани, съответно - неопровергани констатациите на ревизиращите органи; с молба от 01.04.2022 г. (преди приключване на устните състезания) е заявено и искане за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобразява приетите по делото

доказателства, становищата на страните и заключението на съдебносчетоводната експертиза, приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Ревизия е първа за данъчните периоди по ЗДДС: м.м. 03-05, 07-12.2016 г.; 2017 г., до 2019 г., вкл., и м. 01.2020 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповеди. Въз основа на съставен (л. 57 от делото) РД, срещу който не е подадено възражение е издаден процесният РА (л. 24), мълчаливо потвърден от решаващия административен орган – директор на Дирекция „ОДОП“ - С..

Дефиниран бе по – горе в курсив предметът на жалбата, заявен от дружеството-жалбоподател, а именно: „допълнително определени задължения по ЗДДС, в размер на 160 908, 40 лева и начислените лихви за забава, в размер на 25 956, 89 лева за данъчните периоди: м.м.05, 07.2016 г.; м.м.02, 08, 12.2017 г.; м.м. 01, 02, 04.2018 г., до м. 01.2020 г.“. Конкретизирано е с жалбата, че оспорването касае фактури, издадени от: [фирма]; [фирма]; Б – М 2017“ Е.; [фирма]; [фирма]; [фирма]. По същество се оспорва отказ да бъде признато право на данъчен кредит, начислен с фактури, подробно описани и отразени в РД. Отказите са свързани с констатации и мотиви, които Съдът изцяло споделя, като приема, че ревизиращите органи по приходите са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, релевантни факти и обстоятелства. По задачи, поставени от адвоката на жалбоподателя е изготвено и прието по делото заключение на счетоводна експертиза, което Съдът изцяло кредитира и на което ще се позовава по – долу в настоящото решение.

-В дневника си за покупки, за м. 05.2016 г. [фирма] еотразило документ № 92371/21.03.2016 г. с ДО 42 083,33 лв. и ДДС - 8416, 67 лв., с предмет на доставка „постановление за възлагане на недвижим имот“ и контрагент - „И.-К. О.. По отношение на „И.-К. О. е установено да е било deregистрирано по ЗДДС, считано от 27.12.2016 г., на основания по чл.176 ЗДДС и този факт е изключвал прилагане нормата на чл. 131, ал. 1 ЗДДС, след извършената публична продажба на имота, придобит от [фирма]. Поради това и за дружеството – жалбоподател не е възникнало право на претендиране възстановяване на данъчен кредит. Насрещно доказване не бе проведено от страна на жалбоподателя.

-„Е. Е. О. – общо седем данъчни фактури (РД и таблицата от експертното заключение). От [фирма] не са представени данъчните фактури, въз основа на които е упражнено право на данъчен кредит, както и документи за извършено плащане към доставчика. По счетоводни данни процесните фактури са отчетени в счетоводството на [фирма] като текущ разход за основната дейност на дружеството, по счетоводни сметки 601 “Разходи за материали,, и 602 “Разходи за външни услуги“. За фактури №№: 178/30.11.2018 г., 180/31.01.2019 г., 167/01.07.2018 г. и 15/26.01.2018 г. е отчетено да са платени по банков път, но не са представени платежни документи за удостоверяване на това твърдение. За фактури №№: [ЕГН]/31.12.17 г., [ЕГН]/21.06.19 г. и № 234/31.01.2019 г. изобщо не се твърди плащане. В хода на ревизията от „Е. Е. О. е представена счетоводна и търговска документация (данни за търговски взаимоотношения; счетоводни справки по сметки 401, 602,4531 и 503; копия на получени/издадени фактури към [фирма] и споразумения за прихващане; платежни нареждания). Анализирайки тези документи и вещото лице не е установява да са отчетени продажби от „Е. Е. О., към [фирма] по процесните фактури, както и да са

извършени/отчетени плащания по тях. Според писмените обяснения от представител на „Е. Е. О., фактури с №№: [ЕГН], 1....234, 01...180, 01....167 и 15 не са издадени от „Е. Е. О., а фактура [ЕГН]/31.12.17 г. е анулирана в счетоводството на дружеството.

-Претендиран е данъчен кредит, в размер на 2 012 лв. и по две фактури с издател „В. корп“ Е., с посочен предмет „по договор“. Следните констатации на ревизиращите, потвърдени от вещото лице и неопровергани от жалбоподателя са послужили като фактическо основание да не бъде уважена претенцията за ДДС, а именно: [фирма] не е намерено (вкл. от вещото лице), поради което не са налични счетоводни и търговски документи, обосноваващи издаването на фактурите; дерегистрирано е по ЗДДС, считано от 27.09.2017 г., по реда на чл. 176 ЗДДС; не е ползвало наети лица; длъжник е за публични задължения, за което има образувани изпълнителни дела; като „основни доставчици“ за периода на процесната ревизия са идентифицирани [фирма], и [фирма], за които е установено да са дерегистрирани по ЗДДС и които са квалифицирани като такива „с рисков профил“.

От [фирма] са представени процесните данъчни фактури издадени от [фирма] и фискален бон за извършено разплащане в брой, с ефективна дата 14.09.2017 г., от регистрирано фискално устройство с № 738/10.04.2017 г. Според твърденията от [фирма], получените доставки касаят техническа поддръжка и обслужване (смяна на масла, филтри и накладки) на товарен автомобил „Скания“, с рег. [рег.номер на МПС] , но това твърдение, неподкрепено с договор, протокол или друг документ не позволява (вкл. на вещото лице) да бъде установен действителният предмет на доставка, получени/заведени ли са счетоводно материали по вид и количество, дата на влягането им и обекта, за който са ползвани. Вещото лице сочи още, въз основа анализ на представените счетоводни документи и регистри, че: [фирма] е отчетло и признало през 2017 г. като текущ разход за основната си дейност (счетоводна сметка 602 “Разходи за външни услуги“) данъчната основа на доставките по фактурите от [фирма] и по тях е упражнило право на данъчен кредит, осчетоводен по сметка 4531 “Начислен ДДС от покупки“, като е отчетено и разплащане към доставчика в брой, съгласно представени регистри от сметка 501 “Каса в лева“, но доказателства за плащане не са представени.

-От името на [фирма] са две фактури с предмет „стоки“ и общо ДДС – 1 700 лева. По време на ревизията и от вещото лице [фирма] не е намерено, съответно – не е налична счетоводна и търговска документация, от която да бъде установено, за какви стоки се касае, респ. – да бъде проследен начинът, по който са придобити и дали са доставени на [фирма]. „Доставчикът“ е бил дерегистриран по ЗДДС, считано от 07.03.2018 г., на основание чл.176. От страна на жалбоподателя дефицитът на документи (доказателства) не е компенсирани. Представя само процесните фактури, но липсват данни за плащане по тях, както и такива за съставени счетоводни операции.

-От името на [фирма] са общо 23 от процесните фактури, с начислен ДДС, в общ размер на 2 1016 лв., които са включени в дневниците за продажби с предмет „продажба на стоки по договор“. Правото на данъчен кредит е отказано, поради това, че: по време на ревизията и от вещото лице „доставчикът“ не е намерен, съответно – не е налична счетоводна и търговска документация, от която да бъде установено, за какви доставки се касае, респ. – да бъде проследен начинът, по който са придобити и дали са доставени на [фирма] стоки и/или услуги; дружеството не е разполагало с човешки ресурси за осъществяване на дейността.

Вещото лице е отчетло и анализирано представените от страна на жалбоподателя

[фирма] документи, както следва: процесните фактури, „частично придружени с фискални бонове за извършено плащане“; общо 22 договора (подробно описани в заключението на С..е), съгласно който [фирма] е приело да извърши, не доставки на стоки, а на услуги: сервизно обслужване и почистване на мотоциклети, на товарни и леки автомобили, на ремаркета и полуремаркета в срокове и на цени, определени в самите договори. Според вещото лице, за 2019 г. [фирма] е отчело и признало доставки на услуги по процесните фактури, по счетоводна сметка 602 “Разходи за външни услуги“, както и разплащане по всички фактурите в брой, съгласно представени регистри от сметка 501 “Каса в лева“. Ревизиращите органи по приходите обаче са отказали да признаят данъчния кредит, именно поради липса на доказателства, каквито не са били представени по време на ревизията, вкл. такива за кадровата обезпеченост на [фирма], за извършване на сервизно обслужване и почистване, на мотоциклети, на товарни и леки автомобили, на ремаркета и полуремаркета. Тези дейности предполагат извършването им от квалифицирани работници, както и ползването на резервни части, консумативи и материали. Данни и доказателства за това, кой е осигурявал резервни части, консумативи и материали, на каква цена и от къде, не са налични по делото.

-От името на [фирма] са общо 36 фактури, включени вдневниците за продажби с предмет „продажба на стоки“, на обща стойност ДДС – 42 508 лева. По време на ревизията и от вещото лице [фирма] не е намерено, съответно – не е налична счетоводна и търговска документация, от която да бъде установено, за какви стоки се касае, респ. – да бъде проследен начинът, по който са придобити и дали са доставени на [фирма]. При това липсват: договори, приемопредавателни протоколи, фактури, доказателства за плащане и други, от които да бъде идентифициран действителният предмет на фактурите, както и дали реално са извършени доставки. [фирма] е било deregистрирано по ЗДДС, считано от 21.01.2019 г. – три дни след датата на последната фактура.

Вещото лице е обсъдило и анализирано представени от [фирма] документи, вкл. процесните фактури, частично придружени с фискални бонове за извършено разплащане в брой, издадени от регистрирано фискално устройство на [фирма]. Според представените фактури предметът на доставките е „по договор“, а съгласно декларираното от [фирма] е „продажба на стоки“. Договорите, на които основава защитната си теза [фирма] са общо осем на брой и са без посочени дати на сключване, както следва: 1. договор, съгласно който [фирма] приема да изработи план за интериорно проектиране и подбор на материали за ремонт и довършителни дейности, изработка и доставка на 10 бр. стелажи, стол 10 - броя и бюра - 30 броя. Приложени са и два приемопредавателни протокола от 30.07 и от 31.07.2018 г., в които са отразени авансови плащания и оставаща за плащане сума, но според вещото лице, липсват данни, за коя фактура се касае, както и данни за транспортиране на стоките, и за място на предаване; 2. Договор, съгласно който „Ди Вижън БГ“ приема да изработи план за интериорно проектиране и подбор на материали за ремонт и довършителни дейности – изграждане на ел. инсталация - осветление, за 7880 лв., изграждане на ел. инсталация захранване - 7 300 лв., аварийно и евакуационно осветление и пр., но няма данни за обекта, на който е следвало да бъдат извършени тези дейности, за период на изпълнение, за вложените материали и т.н. Няма и приемопредавателни протоколи; 3. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали за ремонт и довършителни дейности – санитарен

възел, разрушаване на стари мазилки, строителни материали, полагане на хидроизолация, гипсокартон и шпакловка, и др., за срок от 2 месеца. Няма обаче данни за обекта, на който е следвало да бъдат извършени тези дейности, за вложени материали, както и протокол за предаване на СМР, доказателства за плащане; 4. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали за ремонт и довършителни дейности – ПВЦ дограма – изработка и монтаж на 10 бр. прозорци, витрини и др. Отново липсват данни за обекта, на който е следвало да бъдат извършени тези дейности, за вложени материали, както и протокол за предаване на СМР, доказателства за плащане; 5. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали за ремонт и довършителни дейности – подова настилка, полагане на топлоизолация и шпакловка, и др. Няма данни за обекта, на който следва е следвало да бъдат извършени описаните СМР, за период на изпълнение, за вложени материали и за чия сметка са същите, както и протокол за предаване на дейностите; 6. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали, за ремонт и довършителни дейности – вътрешен ремонт на помещения – материали, шпакловка и боядисване с латекс. Няма данни за обекта, на който следва е следвало да бъдат извършени описаните СМР, за период на изпълнение, за вложени материали и за чия сметка са същите, както и протокол за предаване на дейностите. В този договор е отбелязано, че касае фактури с №№: 22, 27 и 30, от м. 01.2019 г. (последните три от таблицата, налична в експертното заключение); 7. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали, за ремонт и довършителни дейности - базови чертежи, визуализация на интериор, чертеж на инсталации, дизайн на мебели, проектиране и декорация на под, таван, стени, за който също няма доказателства за обекта, на който следва е следвало да бъдат извършени описаните СМР, за период на изпълнение, за вложени материали и за чия сметка са същите, както и протокол за предаване на дейностите; 8. договор за изработване план за интериорно проектиране и подбор на материали, за ремонт и довършителни дейности-светещи рекламни табели, за който също няма доказателства за обекта, на който следва е следвало да бъдат извършени описаните СМР, за период на изпълнение, за вложени материали и за чия сметка са същите, както и протокол за предаване на дейностите. Обобщено е от вещото лице, по отношение на осемте договора и фактурите, че: [фирма] е отчетло и признало данъчната основа по всички процесни фактури, като получени услуги и доставки по договор, по счетоводна сметка 602 "Разходи за външни услуги" и за същите е упражнило право на данъчен кредит в периода на издаването на фактурите; отчетено е и разплащане по всички фактурите в брой, съгласно представени регистри от сметка 501 "Каса в лева", с дата, съответстваща на датата на фактурите, което не отговаря на датата, посочена във фискалните бонове; няма документи за плащане по фактури №№: 17/11.05.2018 г., 20/16.05.2018 г., 58/16.08.2018 г., 68/31.07.2018 г.; фактура № 134/31.12.2018 г. е отчетена като платена на 31.12.2018 г., но според приложения към нея фискален бон същата е платена на 14.01.2019 г.; аналогичен е случаят и с фактурите от м.11 и м.12.2018 г. – според счетоводни данни са платени през 2018 г., но към фактурите са приложени фискални бонове от 2019 г.; за фактурите от м. 10. 2018 г. счетоводната дата на плащане също е различна от датата на фискалните бонове.

-От името на [фирма] са общо 34 фактури, включени в дневника му за продажби с предмет „продажби на стоки“, в общ размер на ДДС – 43 019 лева. По време на ревизията и от вещото лице [фирма] не е намерено, съответно- не е налична

счетоводна и търговска документация, от която да бъде установено, за какви стоки се касае, респ. – да бъде проследен начинът, по който са придобити и дали са доставени на [фирма]. От своя страна, пред ревизиращите органи от [фирма] не са представени: фактури, договори, приемопредавателни протоколи и др., вкл. документи за разплащане, позволяващи да бъде установено и доказано, че се касае за реално извършени доставки.

Вещото лице е описало и анализирано представени от [фирма] процесните фактури, придружени с фискални бонове за извършено разплащане в брой; договори и приемо-предавателни протоколи, подробно индивидуализирани. Според договор от 27.05.2019 г. за доставка на гуми – 10 бр., крушка за фарове и маслен филтър, в срок до 26.06.2019 г., на цена 9 300 с ДДС, с транспорт на доставчика [фирма]. Управителят на [фирма] обаче е декларирал, че, за доставките на гуми – 10 бр., крушка за фарове и маслен филтър, както за доставянето на всички стоки (резервни части) са използвани два товарни автомобила, собственост на [фирма] – „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] и „Волво“, с рег. [рег.номер на МПС]. Според приемопредавателен протокол от 26.06.2019 г. стоките са доставени на обект в [населено място], [улица], [населено място], [улица] за тях е издадена фактура № 40/26.06.2019 г. Относно останалите фактури за доставки на резервни части няма твърдения, стоките да са доставяни с транспортни средства на „В. – Р.“, но и към тях са приложени приемопредавателни протоколи, както и (към някои от фактурите) фискални бонове. Не са приложени фискални бонове към фактури №№: 22/29.05.2019 г.; 19/23.05.2019 г.; 16/20.05.2019 г. 14/16.05.2019 г.; 11/13.05.2019 г.; 7/07.05.2019 г.; 4/02.05.2019 г.; 23/30.04.2019 г.; 22/30.04.2019 г.; 19/24.04.2019 г.; 15/18.04.2019 г.; 11/12.04.2019 г.; 7/09.04.2019 г.; 2/02.04.2019 г.

Независимо от тези, допълнително представени документи, заключението на ревизиращите органи за това, че с фактурите от името на [фирма] не са документирани реално извършени доставки, не се опровергават. На доказване подлежи, че именно издателят на фактурата е разполагал с финансови и технически възможности да достави съответните резервни части. Липсващото счетоводство на [фирма] не дава възможност да бъде установено, дали това дружество е имало съответните търговски възможности да договори, закупи и достави на [фирма] резервни части за автомобили. Само твърдението на [фирма] (недоказано, напр., посредством представяне на пътни листове и пр.) за ползвани негови товарни автомобили не е достатъчно основание да бъде прието, че именно [фирма] е доставчик на стоките.

Каза се в началото на съдебното решение, че жалбата от [фирма] коментира само процесни фактури с издатели: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]. От ревизионния доклад се установява, че е отказано право на данъчен кредит и по фактури, издадени от: [фирма]; [фирма]; Кооперация „П.“; [фирма]; [фирма]; „О. България“; [фирма]; „Волво груп“; [фирма]; „Вас О.“; „Т. С“ [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и др., за които в

жалбата не са изложени възражения, но са коментирани от вещото лице в заключението на С..Е. Въпреки този факт и доколкото датите на тези фактури се включват в данъчните периоди, конкретизирани с жалбата Съдът приема да изложи мотиви по отношение и на тази част от РА, като заявява, че изцяло възприема обобщените от вещото лице данни и направените заключения.

В дневниците си за покупки [фирма] е отразило за периода 01.08.2017 г. - 31.12.2019 г. шест фактури, издадени от името на [фирма], с ЕИК по Булстат –[ЕИК], по които е упражнило право на данъчен кредит, в общ размер на 2 133, 08 лв. Установено е и не е опровергано, че този ЕИК съвпада с ЕИК на [фирма], а [фирма] с такъв ЕИК не съществува. Жалбоподателят не е представил никакви документи, относно включените документи в дневника за покупки, а от наличната счетоводна документация вещото лице не е установило данни за съставени счетоводни кореспонденции, по повод на тези фактури.

Фактурите от името на [фирма] не са представени от жалбоподателя и за тях няма данни да са били включени в дневниците за продажби и в СД по ЗДДС, на [фирма]. По данни от Търговския регистър [фирма] не е подавал годишни финансови отчети и не е декларирал стопанска дейност. На вещото лице жалбоподателят е представил процесните фактури, придружени с фискални бонове за извършено разплащане в брой през 2019 г., но вещото лице отбелязва, че: фактура № 61/30.12.2019 г. е придружена с фискален бон за извършено разплащане в брой, на дата 16.01.2020 г. но за нея е констатирано с РДА, че не е отразена в дневниците за продажби и в СД по ЗДДС, подадени от [фирма]. От Ю. – Р.“ Е. е отчетено разплащане по фактурите в брой, с дата, съответстваща на датата на фактурите през 2019 г., но според фискалните бонове плащането е през 2020 г.

Относно изброените в т. 10 от заключението на С..Е фактури, представени от жалбоподателя вещото лице е отразило, че: получател по същите не е [фирма] или фактурите са с различен номер от този, по който жалбоподателят е упражнил право на кредит; за фактурите от Волво, като номер на фактурата в дневника за покупки на жалбоподателя е посочен клиентски номер, а не правилния номер на фактурата; фактурите от „Вас О.“ и „О.“ са издадени на физическото лице Н. Й. или номера на фактурата не съответства на този, посочен от жалбоподателя; фактурите от [фирма], [фирма] и [фирма] имат различни номера от тези, по които жалбоподателят е упражнил право на кредит; фактура № 241/01.11.2019 г. с издател [фирма], платена по банков път на 05.12.2019 г. е посочена от жалбоподателя с грешен номер в дневника за покупки, като е упражнил право на данъчен кредит по фактура с № 1/01.11.2019 г.

Относно всички, описани в т.10 от заключението фактури вещото лице е констатирало, по данни от ИС на НАП, че не са включени в СД по ЗДДС и в дневниците за продажби на „доставчиците“, като издадени на [фирма] и за същите не е начислен ДДС, по реда на чл. 86 ЗДДС. Вещото лице обобщава още, че: от представените процесни фактури е видно, че предметът на

доставките е „по договор“, „стоки“ и „услуги“, т.е. – документирани са продажби на стоки ([фирма] [фирма], [фирма], [фирма]), но жалбоподателят е отчетел разходи за материали или услуги; стоково-материалните запаси са отчетени общо, без аналитичен признак; независимо, че счетоводните кореспонденции принципно са правилно съставени, от същите не се установява предмет на доставката по вид и количество; от счетоводните регистри и данните, съдържащи се в тях не може да се установи предмет на доставката, каква част от процесните доставки формират себестойност на евентуални последващи облагаеми доставки, къде са вложени закупените резервни части и консумативи за товарни автомобили, както и дали извършените ремонтни и довършителни дейности (доставки от [фирма]) са свързани с основната дейност на жалбоподателя или са част от себестойност по последващи доставки към възложители; видно от представените регистри, са отчитани плащания към доставчиците в брой, без наличие на документ за това; по счетоводни данни жалбоподателят закрива задължението към доставчик [фирма] през 2018 г., като платено в брой, а съгласно представените фискални бонове плащането е извършено през 2019 г.; отчетено е разплащане в брой и е закрито задължение към доставчик [фирма] по всички фактури през 2019 г., а съгласно представените фискални бонове плащането е през 2020 г.; извършено е осчетоводяване на доставки и плащания, без да е на лице документална обосновааност за това, както и са отчитани документи с получател, различен от жалбоподателя; съставянето на стопански операции, без същите да са реално извършени (липса на документи, документи с различен получател), както и отчитане на плащания през текущата година, без същите да са извършени, води до липса на достоверност и правилност на счетоводно-отчетната информация, невярно представяне на паричния поток, на вземанията и задълженията и нередовност на годишните финансови отчети; нарушен е принципът за предимство на съдържанието пред формата - чл. 26, ал. 1, т. 8 от Закона за счетоводството; по фактури №№: 178/30.11.2018 г., 180/31.01.2019 г., 167/01.07.2018 г. и 15/26.01.2018 г. от „Е. Е. О. е отчетено извършено плащане по банков път, но няма представени платежни документи; за фактури №№: [ЕГН]/31.12.17 г., [ЕГН]/21.06.19 г. и 234/31.01.2019 г. няма данни за извършено плащане ; няма документи за плащане по фактурите, издадени от доставчика [фирма]; няма плащане по фактурите от [фирма] и Венци Е.; разплащанията към останалите доставчиците са в брой и по банков път, съгласно констативно-съобразителната част.

От страна на оспорващото дружество не бе проведено насрещно доказване за опровергаване на изложените в ревизионния доклад констатации и заключения. Ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства, като ясно и недвусмислено са дефинирали извода си за неосъществено данъчно събитие (липса на доставка), обосноваан с конкретни факти.

Облагането с ДДС – само на добавената стойност, посредством еднократното

му включване в крайната цена по конкретна доставка предполага последващото му приспадане от „получателя“, за което следва да бъдат изпълнени конкретните, положителни материалноправни изисквания, регламентирани с нормите на Глава седма ЗДДС. На установяване и доказване неизменно подлежи фактът, дали реално е била извършена доставка на стока или на услуга, именно от субекта, който се е идентифицирал като издател на данъчната фактура. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че описаните и коментирани по-горе писмени доказателства, необорени от жалбоподателя, подкрепят тезата за потвърждаване на Ревизионен акт № Р-22221420000658-091-001/28.10.2020 г., в заявената с жалбата до Съда част. Споделено от Съда е и мнението на ревизиращите органи по приходите, че фактурите не отразяват действително осъществени търговски отношения, а са на лице данни, сочещи на опит да бъде извършена злоупотреба с правото на приспадане на ДДС. Този извод се подкрепя категорично от фактите за: т. нар. „липсващи търговци“, от чието име са издадени данъчни фактури; липса на каквито и да било преки и/или косвени доказателства, че тези търговци изобщо са осъществявали дейност; несъответствията между датите, посочени в отделните документи; начина, по който [фирма] е водело счетоводството си; липсата на доказателства за плащания по фактурите. За останалите фактури, за които вещото лице е намерило доказателства да са платени, са в сила гореизложените мотиви за симулирани доставки. Според т. 1 от диспозитива на решението по дело № С-18/13 („М. пен“), Директивата за ДДС *„не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на **измама** и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама...“*. Споделени от Съда са доводите на ответника, изложени в писмената му защита, а именно, че: описаният във фактурите предмета на доставките („по договор“, „стоки по договор“), без индивидуализиране на

конкретен договор е недопустимо, понеже не отговаря на изискванията за форма на фактурата (чл. 114, ал. 1, т. 9 – посочване количеството и вида на услугата и т. 11 - единичната цена, без данъка) и не способства да бъде установено с категоричност, каква конкретна сделка е обективизирана; представените по част от фактурите приемопредавателни протоколи не заменят липсата на информация за вида и количеството на конкретна доставка; представените за част от фактурите фискални бонове не са подкрепени с доказателства, изхождащи от „доставчиците“ за това, че сумите са получени от тях и съответно са били отчетени; липсата на категорични данни за плащане представлява индиция за симулативни доставки.

Обобщените по – горе в настоящото решение констатации, за целите на облагането по ЗДДС следва да бъдат кредитирани като доказателства, в подкрепа на извод за неизвършени доставки от издателите на процесните фактури, по които е претендирано възстановяване на ДДС.

Ревизионен акт № Р-22221420000658-091-001/28.10.2020 г., в оспорените части, мълчаливо потвърдени от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид установените с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 399 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221420000658-091-001/28.10.2020 г., относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 160 908, 40 лева и лихви, в размер на 25 956, 89 лева, за данъчните периоди: м.м.05, 07.2016 г.; м.м.02, 08, 12.2017 г.; м.м. 01, 02, 04.2018 г., до м. 01.2020 г., мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 399 лв. (четири хиляди, триста и деветдесет и девет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: